

သဏ္ဌာမိုးဦး

ကျွန်တော်

ချစ်ရသူ

အခန်း - ၁

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေသည့် ည။ အချိန်ကဖြင့် ၁၂ နာရီ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အုတ်မောင်းခေါက်သံ ၁၂ ချက်ကြားရသည်။ ထိုအချိန် ခွေးများ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူနေကြသည်။ လေတိုက်သံတိုးတိုးလေးက ခြေသံတွေလိုလို အထင်မှားစရာပင်။ ထိုအချိန် အိမ်တစ်အိမ်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။ ဓာတ်မီးတစ်လက်ကို ဖွင့်ပြီးနှင့် ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်သွားနေသည်။

နေ့သစ် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာမိသည်။ ခွေးအူသံတွေကြားတော့ ကြက်သီးထမိသည်။ သရဲတွေ ထွက်မလာပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းရင်း သူ ခပ်သွက်သွက် သွားနေမိသည်။ သိပ်မကြာခင် သူတို့ နေရာနှင့် နည်းနည်းဝေးသည့် ရေကန်လေးဘေးမှ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်တွေ့နေရပြီ။ အဝေးက ကြည့်ရင် မကောင်းဆိုးရွား လက်ယက် ခေါ်နေသလို။ သူ သက်ပြင်းချမိသည်။ သစ်ပင်ရှေ့ရောက်တော့ လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ် သူငယ်ချင်း ဖိုးလပြည့် ပြောခဲ့သည် ကို ပြန်သတိရမိသည်။

"နေ့သစ် ငါတို့ ရပ်ကွက်ရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းက ရေကန်နားက သစ်ပင်

လေ သိတယ်မလား"

"အင်း"

"အဲဒီ သစ်ပင်မှာ ဆုတောင်းရင် ဆုတောင်း ပြည့်တယ်တဲ့ ကွ ဟို ရက်က ကိုသာထူး ညဘက် အရက်မူးပြီး ပြန်လာရင်း အဲဒီသစ်ပင်ရှေ့ က နတ်စင်မှာ မိန်းမအမြန်ဆုံး ရပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တာ နောက်နေ့ပဲ သူ အကြော်သည် မမြင့်ရဲ့ သမီး ထားရီနဲ့ ခိုးပြေးသွားတယ်"

"သူတို့ က ရည်းစားတွေ မဟုတ်ဘူး လား"

"ကိုသာထူးက ကြိုက်နေတာကြာပြီ ထားရီက စိတ်မဝင်စားဘူးလေ ။ သူတို့ ခိုးပြေးသွားတာ သိတော့ အားလုံးအံ့သြနေကြတာ။ အခု သူတို့ ဒီရပ်ကွက်ကို ပြန်လာနေကြပြီလေ။ အဲဒါ ကိုသာထူး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှာ ပြောနေတာ ငါကြားခဲ့တာ။ ငါလည်း နောက်ရက် ဆုတောင်းမလားလို့ ၊ ခုဆို အဲဒီသစ်ပင်ရှေ့မှာ လူတွေ သွားဆုတောင်း နေကြပြီ။

မင်းရော ဆုမတောင်း ကြည့်ချင်ဘူးလား"

"ငါ အယုံအကြည် မရှိပါဘူးကွာ"

သူ အဲသည် အချိန်က အဲသည် လို ပြောခဲ့ပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ တော့ သွား ကြည့်ချင်ခဲ့တာ အမှန်။

နောက်ရက် ဖိုးလပြည့် သွားဆုတောင်းခဲ့သည် ဟု ကြားသည် ။ ဒါ ပေမဲ့ အကြောင်းမထူး။ ကိုသာထူး မူးပြီး ဆုတောင်းခဲ့ချိန်က ည သန်းခေါင်ချိန်။ ညဘက်ဆိုတော့ သတ္တိခဲဖိုးလပြည့်က လက်လျှော့လိုက်သည် ။ နေ့သစ်က သတ္တိခဲတော့ မဟုတ်ပေမဲ့ သူ အရမ်းဖြစ်ချင်သည့် အရာတစ်ခုကို ဆုတောင်းဖို့ အားတင်းပြီး သွားခြင်းဖြစ်သည် ။

နေ့သစ်က ဘယ်သူမှ မသိမပေးဘဲ အမေ အိပ်ပျော်သွားချိန်မှ ခိုး

ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

ခုသစ်ပင်ရှေ့ရောက်ပြီ။ ဆုတောင်းတာပေါ့။

သူ လက်အုပ်ချီ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ...

"ကျွန်တော့် ဘဝမှာ အဖြစ်ချင်ဆုံး အရာတစ်ခု ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ငယ်ငယ်ထဲက ချစ်ရတဲ့ သူ ရှိပါတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်လာပါစေ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့် ဆုတောင်းကို ဖြည့်ဆည်းပေးပါ သစ်ပင်စောင့်နတ်မင်း ခင်ဗျာ"

တစ်ခုခုဖြစ်လာမလား ကြည့်တော့ ဘာမှ ဖြစ်မလာ။

သူ ဆုတောင်းပြီးချိန်ထိ ဘာမှ မထူးခြား။ သူ မဖြစ်နိုင်တာကို အရူးထဲမှမိစည် ထင်ပါရဲ့ ။ နေ့သစ် သက်ပြင်းချရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် လှည့်အထွက် ...

"မင်းဆုတောင်းကို ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်"

နေ့သစ် ထိတ်လန့်တကြား အသံရှင်ကို လိုက်ရှာတော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့။ သေချာတာ သစ်ပင်ဆီက အသံထွက်လာသလိုပင်။

"မင်း ချစ်တဲ့ သူကို မနက်ဖြန် ဖွင့်ပြော။ သေချာဖွင့်ပြော။ လွဲချော်လို့ မရဘူး။ အခွင့်အရေးက တစ်ကြိမ်ပဲရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"နေ့သစ် ဘာမှ မမြင်ရဘဲ အသံကြားနေရလို့ ကြောက်လန့်မိပေမဲ့ သူ့ ဆုတောင်းကို အသိမှတ်ပြုခံရလို့ ဝမ်းသာမိသည် ။

နေ့သစ် ခပ်သွက်သွက် လမ်းလျှောက်ပြီး အိမ်ကို လှည့်ပြန်လာခဲ့ မိတော့သည် ။ အိပ်ရာပေါ်ရောက်တော့လည်း ခုနအဖြစ်အပြက်ကို မ

ယုံကြည်နိုင်သလိုလိုပင်။ တကယ်သာဆိုရင် မနက်ဖြန်ကျရင် သူ ချစ်ရသည့် ယမင်းကို ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရမလဲ တွေးရင်း မိုးလင်းခါနီးမှ သာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည် ။

အခန်း - ၂

"နွေသစ် မထသေးဘူးလား။ ကျောင်းနောက်ကျတော့မယ်၊ မြန်မြန် ထစမ်း။ ညကဘယ်အချိန်မှ အိပ်လို့ မထနိုင်သေးရတာလဲ"

နွေသစ် အိပ်ပျော်နေရာမှ အမေ၏ အသံကြောင့် နိုးလာသည် ။

"ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ အမေ"

"နောက်ရီ ခွဲ နေပြီ၊ မြန်မြန်ထတော့"

"ဟာ နောက်ကျနေပြီ ၊ ဘာလို့ စောစောမနိုးရတာလဲ အမေက လည်း "

"နင်ကတော့ သေတော့မယ်။ နင့်ကို နှိုးနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီ လဲ"

"ဟုတ်လား ... ဟီး" နွေသစ် အရှက်ပြေ ရယ်ရင်း မြန်မြန်ရေမိုးချိုး ပြီး ကျောင်းကို ထွက်လာခဲ့တော့သည် ။ ကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်း ခေါ်ဖို့ ၅မိနစ်အလို။ စာသင်ခန်းထဲ ရောက်တော့ ယမင်းက ရောက်နှင့် နေပြီ။ သူ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ယမင်းကို ညနေ ကျောင်းဆင်းမှ ဖွင့် ပြောတော့မယ်လို့ စဉ်းစားနေတုန်း ...

"ဟေ့ရောင် နွေသစ် ၊ မင်း ဒီနေ့ ဘာလို့ နောက်ကျ နေရတာတုန်း"

"ငါ ညက အိပ်ရာဝင်တာ နောက်ကျလို့ "

"မင်းညက ဘာမဟုတ်တာတွေ လုပ်နေလို့လဲ"

"မင်းစိတ်နဲ့ လာမနှိုင်းစမ်းနဲ့ ကွာ"

ညက သစ်ပင်မှာ ဆုတောင်းခဲ့တာ ဖိုးလပြည့်သိလို့ မဖြစ်။ နောက်မှ
ပဲ ပြောပြတော့မည်။ ခုတော့ ခဏ ဖုံးကွယ်ထားမှ ဖြစ်မည်။

ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်။

နေ့သစ်က ဖိုးလပြည့်ကို သန့်စင်ခန်း ခဏဝင်ဦးမည် ဆိုကာ သူ့ကို
သွားခိုင်းနှင့်လိုက်သည်။ သည် နေ့ ယမင်းတို့ အတန်းမှာ သန့်ရှင်းရေး
အလှည့်ကျနေ့မို့ တံမြက်စည်း လှဲနေသည်။ နေ့သစ်သည် ယမင်းကို
ကျောင်းရှေ့က အုတ်တံတိုင်းအကွယ်မှ စောင့်နေသည်။ ယမင်းလာရင်
ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောဖို့ မနက်က အိမ်ကအထွက် အမေ ဘုရားပန်းကပ်
ဖို့ ဝယ်ထားသည့် နှင်းဆီပန်းတွေထဲက တစ်ပွင့် ထည့်ယူလာခဲ့သည်။
အခု သူမကိုစောင့်ရင်း ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှား နေမိသည်။

ယမင်းဆိုတာ သူ ငယ်ငယ်ထဲက ခိုးချစ်ရသည့် သူ။ သူတို့ လမ်းရဲ့
နောက်တစ်လမ်းမှာ နေသည်။ ကျောင်းလည်း အတူတူပင်။ ခု ဆယ်
တန်း ရောက်ချိန်မှာ တော့ ယမင်းကို သူ ဖွင့်ပြောမှ ဖြစ်မည်။
တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် သူတို့ နီးဖို့ လမ်းက မရှိ။ ယမင်းက စာတော်သည်
။ သူက ဘိတ်ချီး။ ဒါကြောင့် သူတို့ မေဂျာ မတူနိုင်လောက်ဘူး။ ယမင်း
က ယခုဆို အရမ်းလှလာသည်။ နေ့သစ် စိတ်မချနိုင်တော့။ သူ စဉ်းစား
နေတုန်း ယမင်း လာနေတာ မြင်လိုက်သည်။ သူ နံရံမှာ ကွယ်လိုက်

သည်။

သူ သက်ပြင်း အကြိမ်ကြိမ်ချပြီး စိတ်လှုပ်ရှား နေမိသည်။ ။ ခြေသံ တဖြည်းဖြည်း နီး လာပြီ။ နေ့သစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားတင်းရင်း နံရံ အကွယ်မှ ထွက်ပြီး နှင်းဆီပန်းလေး လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ။

"ငါ မင်းကို ချစ်နေတာ ကြာပါပြီ။ ငါ့အချစ်ကို လက်ခံပေးပါနော် ... ချစ်တယ် ..."

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခပ်မြန်မြန်ပြောပြီး ခေါင်းငုံ့နေရာကရှေ့ကို လှမ်းအ ကြည့် မြင်လိုက်ရတာက ...

ကတ္တီပါ ဖိနပ်လေး စီးထားတဲ့ ခြေထောက်ဖြူဖြူလေးတစ်စုံ၊ ယမင်း ရဲ့ ခြေထောက်က အဲဒီလောက် မကြီးပါဘူးဟု တွေးရင်း တဖြည်းဖြည်း မော့အကြည့် ပုဆိုးစိမ်းလေးနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူလေး။ ဒါဆို ဒါဆို ယမင်း မဟုတ်ဘူး ပေါ့။

သေပြီ၊ သူ ဖွင့်ပြောတာ ယမင်းမဟုတ်ခဲ့ဘူး။ နောက်ပြီး ဒါ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်၊ ဒီနှစ်မှ ကျောင်းပြောင်းလာသည့် နေ့သစ် တို့ အတန်းထဲက အချေမင်းသား သူရိန်၊ သူ အမြင်ကတ်၊ မနာလိုရသည့် သူ၊ ရုပ်ချော၊ ပိုက်ဆံရှိ၊ မိန်းကလေးတိုင်း ကြိုက်နေသော သူ။ သူက တော့ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက် တစ်ယောက်တည်း အနေများ သည် ။ အား လုံးပြည့်စုံသည့် သူ့ကို အတန်းထဲက ယောက်ျားလေး တော်တော်များ များ အမြင်ကတ်ကျသည် ။ အဲသည့်ထဲမှာ သူက ရှေ့ဆုံးက ဖြစ်သည် ။ ခုတော့ သူက အဲသည့် အချေမင်းသား သူရိန်ကိုမှ လူမှားပြီး ရည်းစား စကားပြောမိသတဲ့ လား။

နေ့သစ် စဉ်းစားနေရင်း သူ့ကို ငေးကြောင် ကြည့်နေမိသည် ။ သူက ပထမ အံ့သြ စိတ်ရှုပ်သွားပုံနှင့် နေ့သစ်ကို ကြောင်အအနှင့် ကြည့်နေသ

ည် ။ နောက်တော့ သူ့မျက်လုံးတွေ တဖြည်းဖြည်း အရောင်ပြောင်း လာတာကို သူ တွေ့မိသလိုပင်။ မဟုတ်မှ လွဲရော မဟုတ်ပါဘူးနော်။ နေ့သစ် စိတ်ထဲမှာ ပြောနေရင်း သူ့မျက်လုံးမှ ကြင်နာသည့် အကြည့်တွေကို သူ တွေ့နေရပြီ။ မဟုတ်ပါစေနဲ့ လို့ သူ ဆုတောင်းနေမိသည် ။ ထိုအချိန် သူရိန်က နူးနူးညံ့ညံ့ပြီးပြီး တစ်ခုခုပြောဖို့ ပါးစပ်အဟ နေ့သစ်သည် သူ ဘာပြောမှာ ကို မသိပေမဲ့လည်း ဆက်နားထောင်ဖို့ အင်အားမရှိတော့။ နှင်းဆီပန်းကို ပစ်ချပြီး သူရိန် အရှေ့ကနေ ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည် ။ သူ လှမ်းခေါ်တာ ကြားလည်း ဂရုမစိုက်တော့။ တစ်ချိုးတည်း ပြေးခဲ့တော့သည် ။

နေ့သစ် အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဘယ်သူနှင့်မှ စကားမပြောဘဲ အခန်းထဲမှာ ထိုင်ရင်း ငုတ်တုတ်မေ့ နေမိသည် ။ အခု အကုန်မှားကုန်ပြီ ။ မိန်းကလေး အချင်းချင်းမှားရင် တော်သေးသည် ။ ခုဟာ ယောက်ျားလေး။ သူ မနက်ဖြန် ကျောင်းကို ဘယ်လိုသွားရမလဲ။ မဟုတ်လောက်ပါဘူး ဆုတောင်းက ယောက်ျားလေးတွေအပေါ် မသက်ရောက် လောက်ပါဘူး။ နေ့သစ် နောက်နေ့ ယမင်းကို ထပ်ဖွင့်ပြောကြည့်ရမည်။ သူ ထမင်းတောင် မစားနိုင်တော့ဘဲ အတွေးတချို့နှင့် အိပ်ရာဝင်ခဲ့တော့သည် ။